

Еди Маринов

Подаръкът

„...И тогава, в ерата на пренаселеността и гладът, в зората на полетите в дебрите на галактиката, бе даден отговорът на един въпрос, бе открито решението на една загадка, бе намерен лек и за последната и най-страшна болест. Тогава човекът откри безсмъртието. Но дали това бе ключът за Рая или средството, отварящо дверите на Ада?...“

Човекът-Бог

Когато разбра новината, веднага излезе от izolатора и започна да следи всички информационни емисии за събитието. Но той разбираше какво означава то за Земята с едва изхранващото се нейно тринадесет милиардно население. Разработването на еликсира на безсмъртието беше единственото, с което се занимаваха земните медици и биолози през последните 25 години – и ето че накрая мечтата стана реалност. Хората, разбиращи какво значи това бяха малко, а в Земната Република решени-ята взимаше мнозинството.

Разбира се, всеки искаше да е безсмъртен, но положението, в което се намираше Земята налагаше някои ограничения – затова бе въведен Законът и бяха създадени машини, които да следят за спазването му. Законът бе прост: „За да започне живот, друг трябва да бъде прекъснат“. Законът бе приет почти единодушно, но колко ли хора разбираха какво правят. Те все още не разбираха, че за да умре някой трябва или да му се случи злополука, или той да бъде убит. Разбрали това, хората започнаха да правят деца без да ги е грижа за Земята. И тогава машините, пазители на Закона стерилизираха всички хора, като запазиха генното им богатство, така че на мястото на умрелите да бъдат създавани нови. Който имаше желание да има дете участваше в „търг за живот“ – когато се освободеше жизнено пространство, то се запълваше от детето на предложилия най-високата цена. Това можеше да е сам човек – тогава детето бе точно копие на родителя си, можеха да са двама или повече. Още в момента на раждането децата получаваха от еликсира на безсмъртието и генното им богатство влизаше в компютъра. Но бяха отглеждани от машини.

Започнаха да се случват много чести „злополуки“ – всеки искаше да продължи рода си. Машините се опитаха да предотвратят това, заплашвайки хората с унищожаване на генното им богатство. Това ги спря за малко, но когато разбраха, че машините не могат да изпълнят заплахата си – понеже генофондът се съхраняваше в компютър, от който нищо не можеше да бъде изтрито – хората започнаха отново. И добре, че в началото на 21 век бяха унищожени всички ядрени и биологически оръжия, защото започнаха да се убиват цели групи, да водят войни, да организират кръстоносни походи за освобождаване на място за живот. Арабите, начело с Ибн бел Хаалим завладяха Африка и унищожиха цялото и население. Северноамериканците пък извършиха подобен геноцид в Южна Америка.

Скоро на Земята бяха останали няколко малобройни племена, живеещи според Закона. И когато след милиони години, след като падаш

къс скала уби последният човек, не остана нито едно живо същество на Земята, машините решиха да създадат един човек. Смесиха всички гени, записани в компютъра и от тях сътвориха Роджър. Построиха му кораб, с който да изследва Космоса, дадох му всички човешки знания, прехвърляйки ги в компютрите на кораба и разбира се – направиха го безсмъртен.

И така от Земята потегли първият, а и последният кораб, изследващ Вселената.

* * *

Корабът не беше голям – вътрешното пространство беше около 250 м³ – напълно достатъчно за сам човек. Първоначално Роджър е чудеше какво да прави, за да запълва времето си, но след това започна да изучава цялото човешко знание, записано в компютърните системи на кораба. Скоро мозъкът му се оказа твърде малък и с помощта на новите знания той си конструира нов – по-голям и почти изцяло механичен. После замени и други части от тялото си, за да го подобри. Но това стана преди да открие следите на многото унищожени живи системи – без разум, полуинтелигентни или достигнали космическата ера. И при всички тях се забелязваше едно – всички се бяха самоунищожили. Но при всички високоразвити имаше нещо странно – явно бе, че и те като хората бяха достигнали до безсмъртието, но след това бяха унищожили всичко живо, включително себе си.

След много еони Роджър кацна на една планета, за да построи нов кораб, подобаващ на тялото му. А след това се оттегли в тъмният край на Вселената и започна да размишлява. И тогава осъзна, какво е предназначението на умиращата и обхваната от разрухата Вселена – да създаде Него, който пък да създаде по-добро място за Живота. И с помощта на знанията си Той го стори – и създаде новата Вселена, такава, каквато трябваше да бъде. От тъмнината и хаоса сътвори Той светлина и ред. И създаде тогава Живота и рече му: Плоди се и се множи, пълни вселената и обладавай я и господарствуй над нея. А след това му даде най-големият дар – смъртта.

КРАЙ

© Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2699>]